

MonodrÁma

egy megtört életre és hat pisztolygolyóra

A szerepet játszó színész középkorú, tehát semmiképp sem negyvennél ifjabb vagy hatvannál idősebb. Bár akadnak színpadi csodák, de egy aktor általában magával hordozza a média által ráaggatott szerepképmást

Félhomály. Egy garzonlakás berendezése. Középen bejárati ajtó, jobbra amerikai konyha, balra ülőgarnitúra, kényelmes, alvásra való kanapé, hátul könyvespolc, rendetlenül sorakozó kötetekkel. Balra kijárás a fürdőszoba felé.

Kívülről kulcscsörgés, majd nyikorogva nyílik a bejárati ajtó.

Egy férfialak lép be táskával a hána alatt, a villanykapcsolót keresi, megbotlik valamiben, és elejti a kulcsokat

Bassza meg! Még kitöröm a nyakam mielőtt...

Matat a falon, megtalálja a rejtett kapcsolót. A színpadot világosság önti el

Na, végre! Hát, ez lenne az. Nem is olyan rossz. A célnak mindenesetre megfelel.

Elhallgat, kipakol a táskájából egy viszkis palackot, leteszi az üveget a dohányzóasztalra. Körülnéz

Poharat nem hoztam. Csak találok.

A konyhapulthoz megy, kinyitja a faliszekrényt, kivesz egy poharat, az asztalra teszi, majd észbe kap, visszamegy, és egy másik poharat is elővesz, azt is az asztalra rakja

Nem egyformák.

Méretegeti a poharakat

Sebaj. Nem számít. Semmi se számít.

Megnézi a palackot, de nem nyitja ki, csak ide-oda helyezgeti az üveget és a két poharat. Szinte játszik velük

Jó lesz így. Mi a fenét akarok még? Minden így van jól. Ahogy lesz, úgy lesz.

Dudorászni kezdi az egykori világslágert. Kotorász a táskájában, kivesz egy mobilt, megnézi a kijelzőt

Semmi. Mi is lenne? Mi lehetne?

Ledobja a telefont az asztalra

Majd később.

Kézbe veszi a viszkis üveget. Kinyitja, tölt az egyik pohárba, de nem iszik

Sose szerettem a piát. Egyszer sem tudtam igazán berúgni. Nem is akartam. ... Célzóvíz, mondták rá a kedves kollégák, ha rajtakapták őket.

Tölt a másik pohárba is

Nézzük! Melyik több?

Beleiszik abba, amelyikben látszólag több ital van

Most jó, most egyformák.

Ránéz a telefonjára, aztán megint a táskájában keresgél

Az nem lehet, hogy elfelejtettem. Na, nem. Megvan. Megvagy. Jobb, ha tegeződünk, kisöreg.

Kivesz egy pisztolyt. Nézegeti, csöppet játszik vele, majd óvatosan a telefon mellé helyezi

No, nem kell megijedni.

Kinéz a közönségre

Maguk nincsenek veszélyben. Nem fogok lövöldözni. Ezt megígérhetem. Biztonságban vannak. Én szeretem a közönséget. Hiszen belőlük élek, magukból.

Nevet

Mintha ebben mégis több lenne.

Megfogja az egyik poharat, belekortyol

Most végre egyforma. Rendben vagyunk, legalábbis ezzel.

Újra felnevet

Úristen! Még hogy rendben?!

Kézbe veszi a telefonját, nézi a kijelzőt, majd nyomkodni kezdi a gombokat

Semmi. Sehol senki.

Zsebre teszi a készüléket, feláll, körülnéz, s valamilyen operarészletet dúdolva keringeni kezd a lakásban, kinyit egy-egy szekrényajtót, benéz a fürdőbe, keresgélni kezd a könyvespolcon

Semmi. Nincsen különös nyoma az életnek. Gábriel még azt hitte, hogy valami nőcskét akarok idehozni. Csodálkozott, hiszen van kéglim. Akkor minek ez az egész? Alig tudtam meggyőzni, hogy természetközelen szeretnék... Ahol a madarak énekelnek. Mit is szeretnék?... Hagyjuk ezt most. Ráérünk. Nem sokáig, de ráérünk. Azaz ráérek, míg meg nem szólal ez a kurva telefon, vagy egy üzenet, egy SMS. Talán...

Végigdől a kanapén, lábát a karfára teszi. Nyújtózkodik

Élvezzük a napot, az órákat. Amíg lehet. Most már senki és semmi sem állhat az utamba.

Meglazítja a ruháját, ledobja a cipőjét, égnek veti a lábait

Tornáznom kellett volna, többet mozogni. Most már nem számít, ez sem számít.

Újra dúdolni kezd, majd énekel is

Majd alszom én... Már ezt se fogom énekelni. Majd jön a második szereposztás. Hö-hö...

Váratlanul felugrik, járkálni kezd

Kell lennie valahol egy papucsnak... Sosem hordok zoknit, még télen sem. Hol a fenében tarthatja?

Keresgél, eltűnik a fürdőszobában, majd visszatér

Na, megvan. Nem lehet olyan rossz, hogy ne legyen jó.

Próbálgatja, belebújik

Éppen jó. De hát mindegy, teljesen mindegy.

Kotyog a telefonja, gyorsan előkapja

Reklám, mi más is lenne, mint reklám.

Ledobja az asztalra a viszkis poharak és a fegyver mellé

Gyere, barátkozzunk!

Felveszi a pisztolyt. Célozgat vele, különféle pontokra szegezi. Kiveszi a tárat, megszámolja a golyókat, amik szétgurulnak az asztalon

Így jobb, békésebb. Nem fogok randalírozni. Teljesen mindegy, mit gondolnak rólam. Már mindenkit becsaptam, nincs olyan, akinek ne hazudtam volna. A hallgatás is a hazugság egyik formája. De nekem is hazudtak. Folyton, kivétel nélkül, mindenki. Még az anyám is. Akkor nekem miért kellene őszintének lennem? Persze hazugság és hazugság között nagy különbségek lehetnek. Miért kellett volna

szentnek lennem? Még a bíróság előtt sem lennék köteles terhelő dolgokat vallani magamról. De hát én a barátaimat is becsaptam. Így háláltam meg a szeretetüket. Nem mondtam el mindent, amit talán kellett volna.

Felszedi az asztalról a hat golyót, a tenyerébe számolja azokat
Gyertek csak! Egy, kettő, három...

Megrázza a markában őket, aztán az asztalra dobja

Hat! Nyertem.

Újra csinálja. Az egyik golyó leesik a földre. Fölveszi

Megint hat. Na, újra. Három a magyar igazság.

A golyók szétszóródnak. Keresi őket. Térden mászik

És újra hat! Hogy lehet ilyen szerencsém... Szerencsém?

*Visszaül, betárazza a fegyvert, kibiztosítja, magára emeli,
aztán a mennyezet felé. Majd leteszi*

Nyugi! Mondtam, hogy biztonságban vannak... Mi a fene nyomja a derekamat?

A kanapé mélyébe nyúl, és előhúzza egy kisebb albumot.
Felegyenesedik

Nocsak. Kis barátom.

Lapozni kezdi

Ejha! Nem hittem volna. De hát senki sem szent, Gábrriel miért is lenne az? A szentek ideje lejárt...

Pörgeti a lapokat

Húha, ő is megvolt... Ezt nem hittem volna.

Izgatottan lapoz

Talán csak nem? ... Nem, az nem lehet. Ő nem szerepelhet.

Végére ér az albumnak

Hál isten, nincsen benne. Nem lenne mindegy?

Deklamálva

Most már Judit úgyis mindegy... Mindig éjjel lesz már... Ezt se fogom énekelni. Azért mert megcsalt, nem biztos, hogy fűvel-fával. Csak azzal a faszfej testépítővel, azzal igen. Szénné volt tetoválva a teste, tényleg, higgyék el, egy tenyérnyi tiszta felület se maradt rajta. Láttam, igen láttam a neten. Nem volt rajta semmi, csak a tetoválásai... Idióta! Én vagyok az idióta, mert megbocsátottam. Ezt is megbocsátottam. Kimagyarázta. Hogy tanulmányi célokból csinálta. Hogy tanulmányozza az izmok mozgását tánc közben. Hát beletáncolt az ölébe... Bele. Meg énbelém, a szívembe. De gyanakodnom kellett volna, az első pillanattól fogva. Ha egy nő az első, még nem is randinak szánt találkozás után magához ölel, megszorít... mit gondoljak róla?

Kifelé

Mit gondolnának? Nem, ne is válaszoljanak. Mindenki mást képzelne. Én azt hittem, hogy egy csodába kerültem bele. Hogy ez a nő mindent eltöröl. Mindent előlről kezdünk, az

életet, a szerelmet, a szexet... mindent. Kezdtük is, és folytattuk. Már a második alkalommal lefeküdtünk. A randevúnk végén meghívott egy kávéra. Kávét is ittunk, valóban, de a többit nem mesélem, mert nem akarom, hogy ez az előadás, vagy mi a nyavalya, 18-as karikát kapjon... Összeköltöztünk, együtt jártunk be a színházba, úgyse sokáig maradt volna titokban. Vállaltuk egymást. Neki egy fotósa volt előttem, én meg elvált voltam. Semmi gond, azt hittem. Persze, sugdostak a hátam mögött, hogy kékszakáll most megkapta a negyedik asszonyát, hogy nem volt neki elég eddig... A negyedik.

Felkapja a pisztolyt, nézegeti, aztán kiveszi a tárat

Jobb ez így? Nem?

Babrál vele

Nem fogom lelőni. Semmiképpen. Már túl vagyok rajta... Túl vagyok? A fenéket vagyok túl. Lesem a neten, hol lép fel, kinek ad interjút, merre lobogtatja a vörös sörényét? ... A francba! Nem érdekes. Csináljon, amit akar, engem nem lát többé. Elég baj, hogy én látom őt. Mindenhol szerepel, telenyilatkozza a lapokat, fotóztatja magát, minden istennyilát elvállal. Még egy főzőműsorba is elment. Szerencsére hamar kiesett. Egy rántottát sem tudott otthon megcsinálni.

Utánzás női hangon

Nem ez a dolgom.

Legyint, visszafekszik

Mit izgatom magam!

Pityeg a mobil. Kapkodva keresi

Nem vagyok itt. Meghaltam. Az előcsarnokban vagyok felravatalozva.

Nézi a fénylő kijelzőt. Olvas

Azonnal hívj vissza. Sürgős. Este be kell ugranod a Bohéméletbe.

Nevet

... Sürgős. Nektek az. Nekem nem. Hát hiába üzentem, hogy nem lépek fel egy ideig. Jó ideig. Meddig? Nem tudom.

Skálázni kezd

La-la-la-la... la-la-la-la-lá.

Az utolsó hangot hosszan kitartja

Nem jó! Hamis.

Újrakezdi

Mo-mo-mo-mo-mo-mo-mo-móóó... Nem, hagyjuk ezt. Majd megélek, eléldegélek a nyugdíjamból.

*A telefonján zenét keres. A trubadúr negyedik felvonása jön
be. Manrico és Leonóra kettőse*

Mondja meg valaki...

Kinéz a nézőtérre

... miért hiányzik mindig harmincezer, vagy háromszázezer ... netán három milka. Mert mindig hiányzik. Maguknak is, ugye? Kinek mennyi az anyyi. ... Mindjárt jövök, azaz jönnek. Luna gróf, hálás szerep. Megvolt vagy hatvanszor... Ez se lesz... semmi se lesz.

A tenyerébe temeti az arcát. Dúdol. A telefonban elhallgat a zene

Csak a zene marad, egy ideig...

Körülnéz

Hol van itt valami rádió? ... Ne mondják nekem, hogy hallgassak zenét a telefonommal. Nem okos dolog. Én se vagyok az. Nem is voltam. Sohasem.

Közben keresgél a lakásban. Benéz a fürdőszobába is, majd diadallal tér vissza. Felmutatja a kis hordozható rádiót

Megvan. Nem a legmodernebb, de miért kellene mindenben modernkedni? Amikor a Kékszakállút énekeltem, könnyek Judit, könnyek, egy vizesárokban kellett megmártóznom. A tapsra fürdőköpenyben jöttem ki. Azt mondják, rendezői színház. Juditnak csak az egyik karján volt ruha. Nem én téptem le. Ez koncepció volt. Értik? Mert én nem értettem. Jól van, készséggel elfogadom, hogy ma már nem lehet leszúrt lábbal énekelni. Nem is akarnék. De... ugyan, minek izgatom magam. Fölösleges. Le kell számolnom ezzel. Ne érdekeljen.

Közben csavargatja a kereső gombját. Mindenféle hangok, zenék bukkannak föl, de ő nem áll meg egyiknél sem. Aztán mégis. Brahms B-dúr szextettjének fólia-tétele szólal meg.

Áhítatosan hallgat egy darabig

Éva! Agyonhallgattuk ezt a lemezt. Megszerezni se volt egyszerű. Egy ideig minden randevúnk úgy végződött, hogy feljött hozzám, teát főztem, vörösbort kortyoltunk, feltettem ezt a lemezt, aztán egymást bontogattuk, ismerkedtünk, még a tízedik találkozás után se tudtunk mindent a másikról.

Elhallgat, még szól a zene. Hirtelen elzárja

Nem, nem, nem. ... Becsapott... ő is becsapott. Kettős játékot űzött. Azzal védekezett, hogy nem akart fájdalmat okozni. Meddig csinálta volna? Az emberi életkor végéig? Nekem kellett rájönni. Elmeséljem? Minek? Nem mesélem. Ne tudják meg, mekkora lúzer voltam...

Tölt a viszkiből, iszik

Mondják meg nekem, hogy vannak ezzel? A nők is, nemcsak a pasik. Hülye fejjel szerelemfüggő voltam. Ha nem voltam szerelmes, kapcsolatom se volt. Mások vígan szálltak át egyik nőről a másikra. Sosem voltak egyedül. Azt a szót, hogy szerelem, ki nem ejtették a szájukon. Kapcsolat... kapcsolat... ezt szajkózták. Szerelem? Ugyan már! Mi az? Én se tudom. De azért jó volt. Lesni egy negyedik emeleti erkélyt. Figyelni, hogy a redőny mennyire van leeresztve. Tudni, hogy csak én tudom, mit jelent, felmenni vagy nem felmenni – ez itt a

kérdés. Aztán egy hasonló erkély, pár évvel később, ahol a vetélytársamat látom meg... A rohadt életbe!

Újra iszik

Na, ilyen a szerelem. Ez a szerelem... Hát akkor nem jobb egy kapcsolat? Ott csak az okozhat gondot, hol a kégli? Kihez megyünk? Volt benne részem, persze, hogy volt. Mert egészen hülye azért nem vagyok. Csak félig. Amikor a kis Micaela odasúgja a takarásban Escamillónak, hogy szabad a pálya, ha akarod, dughatunk... csak így. El is rontottam a belépésemet, a karmester pofákat vágott, majd hűségesen jött utánam a zenekarral. Csak Micaela nem lett hűséges. A következő héten már az egyik csempészfiú tapogatta. Láttam. Nem izgatott. Megvolt. De nem gyűjtöttem skalpokat. Évad végén el is ment a szegedi társulatba. Most ott éli a világát. Nem volt buta kislány. Mert el nem tudják képzelni, micsoda sötétség van néha a kollégák fejében. Egy Wagner-tenorra mondták, hogy éneklő marhahús. Őt már nem láthattam, de lettek utódai. A hangért mindent megbocsátanak, a függöny előtt és mögött is. Nekem mit kellett, hogy megbocsássanak? Igaz, hogy már hangom sincs...

Kortyol egyet. Aztán megdönti a palackot

Csak kitartson... amíg...

Elhallgat. Rámolni kezd az asztalon. Palack, fegyver, telefon.

Elégedetlen az eredménnyel. Átrendezi a tárgyakat

Kő... papír... olló. Papír... olló ... kő. Olló...

Dühösen

Gyerünk, mi lesz? ... Fel kellene hívni valakit... De kit?...
Ötvenéves koromra eljutottam oda, hogy...

A mobilját nyomkodja

Kerestek? Nem hallottam.

Kinéz

Maguk se? ... Én nem. Visszahívjam? Minek? ... Visszahívom.
Elvégre a legjobb barátom. Ő mondta. De tényleg így van...

Telefonál

Halló, szia ... Nem hallottalak ... Sehogy, nem vagyok sehogy.
Se jól, se rosszul ... Nem érek rá, most egy darabig nem fogok ráérni ...
Oda amúgy se mennék. Tök tehetségtelen az a gyerek, reménytelen, hiába nyomják ... Nem vagyok elfogult, ez az igazság ...
Nem fog menni, nem érek rá ... Nem csinállok semmi különöset, de nem érek rá ... Ezt add össze ...
Túlságosan engedékeny voltam egész életemben. Meg kell tanuljak, nemet mondani, míg nem késő ... Nem, ez rád nem vonatkozik ...
Miért fontos, hogy hol vagyok? ... A bőrömben. Megvagyok, elvagyok ...
Ne haragudj, István, jól hallod, hogy nem vagyok jó passzban, úgyhogy most nem kellene találkozoznunk ...
A szokásos vacsorát edd meg nélkülem, ahol akarod ... Bocs ... ezer bocs, anyamedve nélkül ...

Leteszi

Elegem van az anyákból. Még az enyémből is. Inkább nem mesélek róla. El kellene mondanom, hogyan hagyott magamra, amikor a legnagyobb szükségem lett volna rá. Neki meg arra a faszkalap hapsira. De megszívta. Aztán később jött azzal a lemezzel, hogy büszke vagyok rád, kisfiam ... A francba!... Káromkodok, igenis káromkodok. Azt mondták, hogy annak a szabad szájú mezzo csajnak a hatása. Mert magamtól nem lehetek dühös? ... Kurvára elegem van a megmondókból. Kinek nincs? Maguknak is, nem? ... Véletlenül került a kezembe az a novella. Keveset olvastam egész életemben. Persze, akkor se lett volna jobb semmi, ha falom a könyveket. Szóval, az a címe, ha jól emlékszem, hogy *Parabellum*. A pasinak kábé negyven éves korában megmondja az orvosa, hogy pár hónapja van hátra. Megalázott, elnyomott, kismizmizett középszerű emberke. De bekattan. Vesz egy revolvert, és elhatározza, hogy keresztüllövi, aki szembemegy vele. Pár évtized múlva hal meg. Híres, köztisztületben álló, gazdag ember vált belőle. Tévedett a doki. De amikor kedvenc klubjában lefordul a székről, ott lapul a zsebében a fegyver ...

Körülnéz

Tényleg, hol van? Hol van az én legjobb barátom?

Keresni kezdi a revolvert

Na, itt vagy. Jól van. Megnyugtattál. Senkit sem akarok lelőni... hacsak... hacsak nem muszáj. Kit is lőhetnék le? ... Azért akad, akadna. ... Van egy nyavalygós alak a házban...

hol-hol, melyik házban? Hát ott, ne tegyék, mintha nem tudnák, hol. Az operában. ... Szívből utálok. Csak néz, és mintha belém látna. Igazából nem tud rólam semmit, csak úgy tesz. S a többiek veszik a lapot. Ez egy titkos rábeszélő, István mondta rá, hogy az. Szóval befolyásol mindenkit. A hallgatása, a nézése. Olyan ne nézz oda, de mégis oda kell nézned... Ilyen figura. Őt igen, őt szívesen... Vele végeznék.

Kicsit játszik a fegyverrel, aztán ledobja

Nem szeretlek, kis barátom. De hát szerettem én valaha valakit is, igazán, őszintén? ... Nem tudom. A végén eljutunk oda, hogy semmit se tudunk. Vagy csak nagyon keveset. Csak a fiatalság mindentudó, vagy inkább mindent tudni akaró. Minek annyit tudni? Úgysem lehet, nem megy. Álom a tiszta szerelem. A szex mindig belekavar... Tudom, karika.

Újra tölt. Iszik. Egyelőre nem látszik rajta a viszki hatása

Szerelem... Tisztán... szóda nélkül.

Nevet

Szerelem... Csak a gyerekszerelmek igazán tiszták... Talán csak Magdi... Magdika, a vezetéknevét elfelejtettem. A szomszéd utcában lakott. Láttam néha, de nem figyeltem föl rá. Aztán együtt jártunk első áldozás előtti oktatásra. Velem szemben ült a plébánia nagy, kerek asztalánál. Bájos, almaarca volt. Mindig mosolygott. Folyton rajzolt, kis köröket, nagy köröket, aztán szíveket. Reverendás oktatónk sétált mögöttünk, de igazán nem ránk figyelt, csak szórta, szórta az isteni igét,

miránk, nyolc-kilenc éves kölykökre. Én meg a szíveket bámultam, amiket Magdi ceruzája szült. Egyszer fölsegítettem a kabátját. Nem köszönte meg, sietett hazafelé. Én meg utána. Szertartás lett belőle. Folyton követtem. Ő meg a kapujukban visszanézett rám, s mintha mosolygott volna kicsit... Ez volt a tiszta szerelem. ... Nincs igazam? ... Látom magukon, nem adnak igazat nekem. Pedig ... áh, hagyjuk. Hagyjuk a fenébe! Minek sztorizom? Minek? Mert már nincsen kinek elmondani. Azért...

Még egy korty viszki

Mi lehet Zitával? Magamtól kérdezem. Fiatal operaénekes koromban Czigány Gyuri bácsi, aki kitalálta azt a tízperces zenei fejtörőt, egyszer meghívott az élő adásba. Hány éve is volt? Áh, mindegy. A vendég tett fel egy kérdést a játékosnak. Gyönyörű pénteki nap volt, odakinn verőfény, benn tömeg az Astoriában. Az én kérdésem elég könnyű volt, de a kislány, tizenhét volt, tudtam meg később, elhibázta a választ. Majdnem sírt szegény, mert ezzel az egész játékot elbukta. Kötelességemnek tartottam, hogy megvigasztaljam... Ne gondoljanak arra... Tényleg nem gondoltam többre. Elkísértem a hárfa órájára, az Andrássy út végére. Egyre felszabadultabban lépkedett mellettem, a végén már mosolygott, mikor elváltunk, meghívtam a Don Carlos bemutatójára, azaz a felújítására. Kis szereppel, de benne voltam, az autodafé jelenetben. Eljött. Aztán feljött. Pirulva adta oda magát, miközben egy Beethoven vonósnégyes forgott a lemezjátszón. *A felgyógyult beteg hálaéneke...* Most

New Yorkban él, láttam a neten a nevét. Lehet, hogy őt kellett volna elvennem? ... Mit tudom én! Zita. A vezetéknevére sajnos már nem emlékszem, ezzel hadilábon állok. De hát Dóra teherbe esett, és őt tényleg el kellett venni. Mert én ilyen marha vagyok...

Gyorsan helyesbít

... voltam.

Járkálni kezd

Voltam szereplő. Sokszor. Sok darabban. Egy hiányzik, s most már hiányozni is fog a repertoáromból. Az a nyomorék... Pedig most lenne jó ez a szerep. Hiteles tudnék lenni. Lányom ugyan nincsen, nyavalyám annál inkább.

Nevet

István egyszer meglepett a születésnapomon egy zanza-sorozattal a szerepeimről. Jót röhögtem, amikor felolvasta.

Idéz

Mozgássérült mulattató munkahelyén pedofília gyanújába keveredik, mire tisztázza magát, neveltlánya egy zsákban végzi...

Megint nevet

Na, milyen?

Váratlanul játszani kezd, derékszögben meghajlik, sántítva járkal fel, alá

Cortigiani, vil razza dannata, per qual pezzo vendesteil mio bene?

Tetszett? Ja, hogy nem ezért jöttek, nem operára fizettek be. Jól van. Pedig, ha beleélik magukat, ez egy lúzer, mindig az volt, ez a sorsa. Mit tudnak erről? Szembe kell nézni, a végén mindig szembe kell nézni a dolgokkal. Tisztázzuk, mit várnak tőlem? Intézzem el magamat, hogy mielőbb hazamehessenek? Elmegy az utolsó metró, és egyre drágább a taxi. Nem. Nem fogják megúszni ilyen könnyen. Meg én sem.

Nevet. Visszaül a kanapéra, végigdől, a lábát a karfára teszi

Alukálni kéne kicsit. Fogok is.

Megint dúdol

Majd alszom én... ha véget ér a kín...

Megszólal a mobil. Nézi

Nincsen szám... Halló, tessék, ki vagy? ... Nem hiszem el, te? ... Azok után? ... Ne csinálj úgy, mintha nem tudnád... Nézd, ennek nem sok értelme van... A bőrömben, hol máshol lennék... Eszemben sincs... Dóra, figyelj rám, ha már az elmúlt húszegynéhány évben nem tetted... Az van, hogy én most nem megyek innen sehová... Dehogymondom meg, hol vagyok. Eszem ágában sincs... Miért pont most higgyem el neked, amit mondasz? ...Jó, tudom, hogy én is hazudtam neked. Az egész világ a hazugságokra épül, és te ezt ugyanolyan jól tudod, mint én... Dóra, fejezzük be ezt a

beszélgetést. Nem mondom meg hol vagyok, nem akarok találkozni veled, s haza végképp nem megyek. ... Haza, istenem, hol a haza? ... Tudod mit, méress be a belügyes barátoddal ... Szervusz.

Kinyomja, s egy darabig bámulja a kijelzőt

Dóra... reménytelen. Talán soha nem is értettük meg egymást. Megint eljátszaná a nagyjeleneteit, az egészen kicsi nagyjeleneteit. Hogy nem erre számított, hogy nem úgy bántam vele, ahogy ő várta, akarta... Mintha szerződést kötöttünk volna bármire... Nem egyengettem az ő karrierjét, mondta húsz év után... Na, ideges leszek, ha csak eszembe jut. Jó, biztos voltak hibáim, sőt, bűneim is. Nem tagadom. De miért nekem kellett volna világsikerű táncosnőt faragnom belőle. Miért? Mondja meg ezt nekem valaki.

Tölt mindkét pohárba, összekoccintja azokat, majd kiissza az egyiket

Közlekedő edények... Bennem közlekednek. Ide-oda. Oda-ide. Miért képzelik azt sokan, hogy a házasság valami mindent kizáró szerződés egy férfi meg egy nő között.

Észbe kap

Bocsánat. Lesz, aki megsértődik. Nem zárnám ki a melegeket az örömködésből. Szóval szerződés két ember között.

Kis szünet

Magyarázzam? Dehogyan magyarázom. Inkább iszom egy kortyot.

Nyúl a másik pohár után. Megint jelez a mobil

Ezt fel kell vennem... Igen... Személyesen én... Nem tudom fejből a TAJ-számomat... Ha már volt olyan kedves, hogy felhívtak, adná nekem Szilágyi doktort... Várom... Szervusz, Sándor... Mondj valami jót nekem... Nem tudsz? ... Akkor? ... Abban bíztam, hogy kitalálsz valamit... Te vagy a legjobb... Nincs megoldás? ... Semmilyen? ... Ez csak rosszabb lesz? Na, köszönöm az őszintét... Persze így is lehet élni, de minek? Én operaénekes vagyok, ha nem tudnád!

Dühösen kinyomja a telefont

Milyen lehet a többi orvos, ha ő a legjobb? Nem hiszem el, egész egyszerűen nem hiszem el. Amikor pár hónapja még a salzburgi operával tárgyaltam. A rohadt életbe! Csak így a fülemben rebegi...

Végignyúlik a kanapén. A mennyezetet bámulja.

A színpad elsötétül. Félhomály és csend.

Aztán nemsokára halk neszek. Eleinte felismerhetetlen zenei hangok, később Ravel Bolerója. A homályban egy alak, lehet gyerek, kiskamasz vagy mélynövésű lány, jelenik meg. Nem látnánk az arcát akkor sem, ha fény lenne a színpadon.

Csuklyát visel, afféle divatos rövid dzsekit. Megáll az alvó férfi fölött, mozdulatlanul nézi. Aztán egy hangot hallunk, amely akár a csuklyás valakié is lehetne, de kívülről vagy felülről

szólal meg, még inkább belülről, ha ez színpadon megoldható lenne. Hátha az

Ne képzeld! Nem tesz jót neked. Maradj a kézzelfogható tényeknél. Igen, éppen én ajánlok ilyen. Be kell látnod, hogy az álmodozásaid hová vezettek. Jobb így? Ugye, hogy nem.

Az alak tánclépszerű mozdulatokat tesz

Sose szeretted táncolni. Hazugságnak tartottad, színész létedre. Valami hülye esztétát idéztél folyton, hogy az olyan, amikor a süketnémák megőrülnek. Nevetséges vagy. Nem kellett volna táncosnőt feleségül venni. Aki aztán persze, hogy kitáncolt az életedből.

Gyilkosan nevet. Hangja az elviselhetetlenségig felerősödik

Megérdemled a sorsod. Ide jutottál. Senki nem lesz melletted abban a pillanatban. Senki, érted? Hiába tartod magad elé a szerepeidet. Pojácá vagy... Egy bajazzó...

Kitáncol a színről.

Az alvó megmozdul. Felül, zavartan bámul

Micsoda baromság! Ilyeneket álmodni? ... Sokat ittam... Nem kellett volna.

Nézi az üveget majd a poharakat

Hol van? ... Itt kell, legyen valahol.

Tapogat maga körül. Megtalálja a fegyvert

Na, jó! Megvan. Nagy baj már nem lehet. A bajok már megtörténtek... Valami elveszett. Az ártatlanság? Ha volt egyáltalán. A végén már nem számít. Ha kasszát csinál az ember. Hogyan lehet nullszaldósra kihozni az egészséget? Hogy ne legyen hiány. Mert mindig hiány van. Valami mindig hiányzik. Siker, pénz, szex... Nekem is ezek jutnak legelőször eszembe. Más nem hiányzik? Szere...

Hosszabb szünetet tart

Szeretet... Vagy szerelem... Melyik fontosabb? Nem lehetne a kettőt együtt? Ha lehetne kérni ezt a kegyet valamilyen felső hatalomtól. Mondjuk Istentől. Valamilyen istentől... Sokáig nem hittem benne. Azaz, tartsunk sorrendet, ha már... Gyerekkoromban hittem, mert hitettek velem. Imádkozz a jó istenkéhez! Csak így, becézve. Aztán persze megtagadtam. Abban a mikulásszakállú öregúrban nem lehetett hinni. Már ha gondolkodni kezdesz... Na jó, nem gondolkodsz, alapból nem gondolkodsz. Hagyod magad hitegetni, sodortani. Aztán kiderül, hogy... finoman szólva... meg lettél tévesztve... mit finomkodok? Hazudtak neked. Hazudtak. Olyan természetes módon, ahogy a vízcsaphoz megyek, kinyitom, és folyik a víz belőle. Nem hiszik? Nem az a kérdés, mi lesz? Mert azt nagyjából lehet tudni. Tepsi, urna, szórás vagy ásás. Ezen nem érdemes gyötrődni, ugyanaz a vége... De az eleje! Hogyan kezdődött ez az egész?... A szakállas öreg csak kis kölyköknek való. Ma már nekik sem. De valahogy el kellett kezdődnie ennek az egésznek. A semmiből nem lesz semmi. De mi volt az a valami, amiből ez lett? Anyag? Gondolat? Víz? Levegő? ...

A jó fene tudja! De az biztos, hogy magunkra hagyott az öreg. Már magunkhoz imádkozunk, nem őhozzá. Mikor ment el? És hová? Azt se tudjuk. Nem válaszol. Ne jöjjenek azzal, hogy mindez próbatétel. A keresztes háborúk? Az ellenreformáció? A gyerekgyilkosságok? A gázkamrák? Hitler meg Sztálin? Ne meséljék be nekem. Nekünk kellene istenként viselkednünk... Közben meg... Van egy sejtésem. Nem vagyok benne biztos, de elmondom maguknak... Szóval, mi rontottuk el. Mi, mindnyájan. Sok-sok éve, folyamatosan. Hogyhogy hogyan? Nem értik? Megpróbálok újra nekifutni. Volt ugye az úgynevezett teremtés. Meglett a világ, s benne mi is. Nemzedékről nemzedékre. És közben valamikor elrontottuk, mi rontottuk el, de nagyon. Ő meg fogta magát, és elment. Hátat fordított nekünk. Csalódott bennünk. Azóta fütyül ránk. Lógázza a lábát valahol, hallgat, és csak ő tudja, mit gondol az egésze...

Kinéz a közönségre, fürkészi a sorokat

Látom, unják ... Nem erőltetem tovább, csak szerettem volna, mielőtt... Állítólag nem is olyan elviselhetetlen. Lebegés, sok-sok fény, ragyogás, mintha drogoztál volna. Még van idő addig. Talán.

Újra jelez a mobil

Csak nem? A fiamnak eszébe jutottam? ... Halló! ... Megvagyok... Veled? ... Mondom, hogy semmi gáz... Anyáddal beszéltél? ... El tudom hinni, hogy magadtól is eszedbe jutottam. Elvégre elég régen dumáltunk... Még nyitva volt a

Wichman. A szerelemről beszélgettünk, igen... Hogy mi ez az egész... Jaj, mindig ezt a hülyeséget nyomjátok ... Mi az, hogy kémia? ... Magyarázza meg nekem valaki! ... Ennél több... Akár egy másik tárgy nevét is hajtogathatnátok... Biológia... Nem a fasz a legfontosabb. Ezt akár örökségül hagyom neked, ezt a mondatot... Hanem? Például a tekintet, a nő pillantása. Vagy a hangja... Ne mondd nekem, hogy azért, mert operaénekes vagyok... voltam. Ebbe ne menjünk bele. ... Szóval nem a farka után kéne mennie egy férfinak... Azt csinálsz, amit akarsz... Mennyit?... Annyit nem tudok... Mennyit tudnék? Nézd, fiam, jelen pillanatban semennyit. Nem vagy tisztában a viszonyaimmal. Nekem ebben a pillanatban nincsen egyetlen mozgósítható forintom... Ez a helyzet, sajnálom... Vigyázz magadra, ha még nem késő... Helló.

Kinyomja a telót, egy darabig csöndben néz maga elé

Szóval a fasz, a faszocska. Az nem megy ki a divatból. Pedig. Pedig túl van tolvá. De ezt már hiába magyarázom. Ez az X vagy Y-nemzedék, ezek keverték meg az egészséget. Vagy nem is ők. Ők nem tehetnek róla, be lettek húzva a csőbe. Egyszer csak valami lesz, valami olyasmi, amit senki sem akart. Se te, se én, se maguk. De akkor? Azt mondom, hogy azért mégis jobb ez, mint amit a kortársaim és sorstársaim csinálnak. Mit? Az agyszex formájában utaznak. Soha nem láttam magam körül ennyi érdekkapcsolatot. Nem azt mérlegelik, hogy néz ki a másik, nem is azt, hogy mennyire jó lehet dugni vele. A pozíció. Hol tart, mi a rangja a színpadon és azon kívül. Van nemzetközi meghívása? Az tökmindegy,

hogyan teszi oda magát este hét után. Mennyi a lé, mennyi a hírnév, mit lehet lehúzni róla? Nem a gatyáját, az mellékes. A brand, az a fő. Ha csúszol lefelé, kiírnak, lekopnak mellőled a kis Micaelák. Hát ezért mondom én, hogy megérdemli a kis tizedes kését az a riszáló dög. Hogy ez macsó duma? Dehogyan az. Fordítsák meg a szerepeket. A pasik ugyanígy működnek. De végül mindenki ugyanazt kapja. Vagyis nem kap semmit. Érzelmeket biztosan nem. Cool world. Eszkimó szín. Ahogy Bozay megzenésítette. Beleférhettem volna. Egy basszbariton mindig jó, ha kéznél van. A népnek persze mindig a tenor kell. Pedig az nem hang, hanem betegség. Ezt se én találtam ki. Semmit se találtam ki. Csak énekeltem, amíg ment. Most meg...

Felveszi a pisztoly, forgatja, nézegeti

Működik ez egyáltalán? Ki kéne próbálni. Gyanúsan olcsón adták. Vagy ma ilyenek a piaci árak? Olcsó az élet, olcsó a ...

Megint ledobja a poharak mellé, az asztalra

Valahol még kell lennie egy kis piának.

Kutatóútra indul a lakásban, benéz mindenhová

Hol rejtegeti? Nem hiszem el, hogy absztinens lenne... Keressünk tovább... Fűszerek. Minek ennyi oregano? Imádkozhatja az olasz kaját, pedig az hizlal... Vízkőoldó. Na, azt nem iszom... Langyos, langyos... Hoppá! Ez az. Nem mondom. Henessey. Ez jó a léleknek. Gyerünk, csapolás.

Keveset tölt. Megissza, aztán újra tölt a poharába

Életemben nem ittam ennyit. A színpad előtti kupicáról rég leszoktam. Miért lettek volna gátlásaim?! Tudom a szerepet, ismerem a partnereim, a házat, a színpadot, a karmester rigolyáit, és hogy Wagnert soha. Hát ebben tökéletesen igaza volt a tanáromnak. Nem embernek való, félisteneknek, meg istennőknek. ... Mi a bűdös úristent krenkelem magam ezzel?

A mennyezetre néz

Bocsánat, uram... Hát nem mindegy? Tökéletesen mindegy. Azt azért még elmondanám, hogy...

Pityeg a mobil. Ránéz

Brigi? ... Felvegyem...

Kivár. A mobil elhallgat

Na, ugye. Előbb-utóbb minden probléma megoldódik az életben. A kicsik éppúgy, mint a nagyok. Emlékszem, amikor...

Megint jelez a telefon. Felveszi, nézi, aztán fogadja a hívást

Egen... Hogyhogy milyen a hangom? Most ilyen. Még van... Brigike, azt hiszem, ezt tisztáztuk... ne csodálkozz, hogy nem enged be a nyanya... lemondtam a lakást... én nem hívom föl, ott a cuccod az előszobában... nem mondom meg... miért akarod tudni? ... már nincs közünk... nem kezdjük újra... már nem leszek a te nyílászáród ...igen, jól hallottad... ott van az új hapsid, az a balfék díszletező, ha neked ő kell... ja, hogy annak vége? ... Arról nem tehetek... Nem kezd-jük új-ra... Melyik szótagot nem érted? ... Különben is, elmegyek... Nem kell

tudnod hová, úgysem viszlek magammal... Ha úgy vesszük, ez is egy szerződés... Hosszú távú, igen, elég hosszú... határozatlan időre szól... aki kíváncsi, hamar megöregszik, és te úgy félsz az öregségtől, mint az ördög a tömjéntől... Brigike, ne légy kíváncsi, több közmondás nem lesz... Leteszlek, élvezd az életet... azzal, akivel tudod, biztos lesz jelentkező... Pá, kis aranyom...

Kinyomja a telefont. Folytatja a nótát

Pá, kis aranyom, pá. Nem zavarom már, csak elhagyom, pá...

Felkel, tánclépéseket tesz, majd megbillen, elveszti az egyensúlyát, térdre esik

Na, még ez is. Mellékhatás. Kérdezze meg kezelőorvosát vagy gyógyszerészét... De én kit kérdezzek meg?

Feltápáskodik, leporolja a nadrágját

Itt is régen takarítottak. A színpadi por, az egészen más. Mintha éjszakánként belopóznának az Andrassy úti kis manók, és a szfinxek finomított ürülékével szórnanak tele mindent. Még az is lehet, hogy azbesztet ürítenek ezek a dögök... Hülyeség... Brigike... A szeretóm volt. Jó szerető volt. Nem kellett neki pávatáncot járni, ugyanazt akartuk mindketten. De mindennek vége lesz egyszer. Miért pont ennek ne lett volna vége? Ha nincs tovább karrier, nincsen pénz, csak kevés, kevéske... aztán az sem, csak a nagy semmi... de nem is kell, ott már nem kell...

Kifelé, a nézőtérnek

Azt hiszik, hogy csak jártatom a számat? Nem erre fizettek be, hanem valami könnyed kis izére? Ki mondta ezt maguknak? Ha mondta is valaki, alaposan félre lettek vezetve. Ezen nem tudok már segíteni... Esetleg ide hívhatnám Brigit, az én kis Brigikémet, és egy nagyot izélhetnénk. Kíváncsi volt rá a drága, hogy hol rejtőzöm, mit csinálok, miért nem vagyok kéznél, ha ő füttyent egyet? Ennek lett vége, drága Brigi. Nem vagyok nyílászáró. Nem csak neked, senkinek sem. Hagyjuk is ezt, gyerünk, csináljunk egy kis hangulatot...

Keresgéltni kezd az idegen lakásban, talán maga sem tudja mit. Mindenhová benéz, eltűnik a fürdőszobában. Pár pillanatig üres a színpad. Aztán szinte diadalmasan tér vissza egy gyertyával. Tartót keres hozzá, de nem talál. Aztán fogja az üres viszkisüveget, és belegyömöszöli a gyertyát. Gyújtót nem talál

Micsoda háztartás! Sehol egy gyufa. Egy szál se... A nézőktől mégse kérhetek. A végén mégis az lesz. Hátha van egy kis segítőkészség bennük.

Kinéz, de abban a pillanatban talál egy gyufásdobozt. Ám abban nincsen gyufa

Mi ez? ... Csak nem? ... István! ... Te is fiam, Brutus? Ezt aztán nem gondoltam volna! Azt hittem, a mi korosztályunk nem dől be ilyesminek.

Méretegeti a skatulyát

Mi lenne, ha... Most már úgyis mindegy. Hátha kapok egy lökést, egy icipici löketet. Vagy nem is picit, nagyot. Hátha segít a döntésben? Talán. Vagy igen, vagy nem. Gyerünk!

Beleszagol, aztán szippant is belőle. Leül, figyeli magán a hatást. Nem történik semmi

Naaa ... Mi lesz? Meddig kell várni? ... Azt hittem gyorsabban hat... A filmekben legalábbis... Naaa ... Talán lejárt a szavatossága? Már ebben sem lehet bízni? Hülyeség. Az ilyesminek nincsen szavatossága. Az ígéret nem járhat le. Ez lenne a mennyország. Még a túlvilág előtt.

Dudorászik valami felismerhetetlent

Lehet, hogy rezisztens vagyok. Ellenáll a szervezetem. Bassza meg! Nem lehetek ennyire lúzer.

Felugrik, a gyertyával kilép a színpadról, és égő gyertyával tér vissza. A lámpát leoltja. Sötét

Mindenre van megoldás.

A gyertyát a dohányzóasztalra helyezi, rendezkedik körülötte

Így mindjárt hangulatosabb. Akár látogatót is fogadhatnék. Például... még mielőtt...

A mobilját keresi. Majd benyom egy számot

Előbb is eszembe juthatott volna...

Nézi a gyertya lángját, miközben arra vár, hogy fogadják a hívását

Hangulatosabb így. Mintha lenne mit ünnepelni. Mintha Karácsony lenne. Mindjárt eljönnek az angyalok. Ajándékot kapunk, mint gyerekkorunkban. Valami szépet, valami nagyon szépet. Gondoskodnak rólunk. Valaki betakargat...

Dühösen

Mi a francokat beszélek itt össze-vissza?! ... Nem veszi fel.

Kinyomja a telefont

Jövünk-megyünk, érkezünk, aztán távozunk. A kettő között egy kicsit szünetel a kín. Az idő rohadt gyorsan múlik. Rohanunk valamibe. Nincs leállítás. Csak vannak jó napok, vagy csak jó percek. Meg kell becsülni őket. De az embernek mindig más kell. Nem tudja, mikor jó neki, mikor boldog. Később igen, amikor már késő. Akkor aztán jártatja a száját, másokat vádol a sikertelenségért. Mindig másokat.

Újra kézbe veszi a mobilt, nyomja az ismétlőt. Vár

Nem és nem... Mi lenne velünk enélkül a kis vacak nélkül? Rohanni fülkét keresni, dobálni a fémekeket... Nem veszi fel. Nincs kikapcsolva. Mi dolga van? Nem tudja, hol vagyok, nem tudhatja. Azt se, hogy mit akarok.

Kívülről furcsa neszek. Egyelőre nem veszi észre, nem figyel rá

Azt hiszem, ő talán szeretett engem. Csak azért, amilyen vagyok. Nem másért. Nem a pénzemért, nem a híremért, nem a kapcsolataimért... csak úgy... mert vagyok, ami vagyok, nem aki, hanem ami.

A gyertya lángját elfújja valami légvonat. Teljes sötétség

Lehet engem szeretni? ... Tényleg, gondolkoztak már ezen? Igen, maguk. Gondoltak már erre? Miért kellenénk másoknak? Mi a jó bennünk, egyenként, külön-külön? He? Lehet-e szeretni valakit, csak úgy? Mint a levegőt? Vagy mint a sót... ne nevéssenek. Mint abban a régi mesében, Lear király szitu. Öreg király három lánya közül a legkisebb úgy szereti az apját, mint a sót. Számúzik, és betiltják a sót a királyi udvarban. Aztán nekiállnak kelt tésztát sütni, és nincsen só, és a tészta dagad, csak dagad... Belefulladásnak... mint mi ebbe az egészbe, amit úgy hívnak, élet...

Elhallgat, a nézőket füleli

Itt vannak még?

Szünet, csend

Mindegy.

Nézi a mobilt

Mindegy.

Nézi a mobilt

Mindegy.

A zsinórpadról egy elsárgult falevél hullik lassan lefelé

Mind...

*Egy újabb levél ereszkedik lefelé. Fény követi a levelet,
különben továbbra is sötét a színpad.*

Felnéz. Majd halkán dúdolni kezd

Tiszta, csillagos éj volt... Csupa illat a kiskert...

Elhallgat.

Rövid csend, majd neszezés kívülről

Ki az? István nem lehet...

*A bejárati ajtó lassan, nyikorogva nyílik. Egy kivehetetlen alak
oson be.*

*A sötétben elhangzik két pisztolylövés, majd egy test
zuhanása*

V É G E